

The background is a high-contrast, abstract composition. It features a black silhouette of a person's head and shoulders, facing right. The interior of the silhouette is filled with a golden sunset scene, showing a sun low on the horizon over a dark treeline. The background outside the silhouette is white, with numerous black ink splatters, streaks, and dots of varying sizes, creating a dynamic, expressive feel.

S M Lahdensivu

KVANTIESTI

Kvantiesti

S M Lahdensivu

Kvantiesti

Eeliksen tutkimuksia

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 S M Lahdensivu

Kannen suunnittelu: S M Lahdensivu

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee
273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2797-3

1.

- Kuka sammutti valot?
Missä hitossa hän oli? Miksi kaikkialla oli näin pimeää? Eelis ei tiennyt oliko hän unessa vai valveilla, edes verhojen raottaminen ei tuonut katulamppujen valoja esiin. Tasainen rytmikäs musiikki tai melu paremminkin kuului taustalla. Hän näki omia läheisiänsä ympärillä, mutta ei pystynyt kommunikoimaan heidän kanssaan. Melun aiheuttajat näyttivät olevan koko ajan jossakin taustalla näkymättömissä. Eelis ei osannut yhdistää ääntä mihinkään aikaisemmin kokemaansa. Hän yritti koskettaa sisartaan, mutta tahdonvoima ei riittänyt toteutukseen. Oliko hän kuollut? Ajatus alkoi tulla tajuntaan sitä mukaa, kun hänen yritykset saada yhteys omaisiinsa kerta toisensa jälkeen epäonnistuivat.

Edellinen ilta oli ollut jälleen toisensa kaltainen. Epätoivo elämän vaatimusten edessä saivat Eeliksen etsimään jotain muuta, jonka edessä voisi antautua, vain olemaan. Tavoitetila joka hänen luonteestaan puuttui täysin. Aktiivinen toiminta sen kaikissa olomuodoissa oli Eelikselle ominaista. Nyt hän oli netistä löytänyt persoonallisuustestin, joka testasi henkilön sopivuutta pilviakatemiaan. Eelis oli luonteeltaan aina ollut utelias uusien asioiden suhteen

ja oppikin aina jotain lisää kyseessä olevasta asiasta. Se teki hänestä muiden silmissä omahyväisen ja ärsyttävän, kun ei ollut asiaa, johon hän olisi tarvinnut muiden neuvoa. Ei niin, ettei hän olisi hanakasti ollut oppimassa niiltä osaajilta, jotka luottivat itseensä. Eeliksen luonteen kärsimättömyys vaan ei sallinut pätkäillä joutavia henkilöiden kanssa, jotka olivat epävarmoja tekemisistään asioista. Testin mukaan hän oli juuri sellainen henkilö, jota pilviakatemia etsi. Testin lopussa oli vihreä ”go on” painike, jota ei voinut olla painamatta.

- Moro! Taidat olla uusi täällä. Minä olen Ilex ja oon sun tuutori täällä. Kysy, jos tulee jotain kysyttävää.
- Ai, niin ku jotain kysyttävää? Missä hitossa mä oon ja miksei täällä ole edes valoja?
- Valoja, kuka niitä tarvitsee. Katsos täällä ei tuhlailta luonnonvaroja, jos haluat valoja voit hypätä tuon fillarin kyytiin ja polkea itsellesi tarvittavan määrän energiaa. Kannattanee kuitenkin muistaa, että sinä olet itse se invertteri, joka jakaa samaa energiaa sekä ruoanlaittoon, käyttöveden lämmittämiseen, sekä netin käyttöön ja niihin kaipaamiisi valoihin.
- Ei helkkari, mä haluan kotiin.
- Joo-o, kukapa ei haluaisi. Kaikkihan me ollaan matkalla. Sinä nyt vain olet toiveesi

mukaan matkalla rajan taka-akatemiassa.
Ajattele se niin, että olet sisäoppilaitoksessa
seuraavat 3 vuotta, jos suoriudut suht
normaaliajassa.

- Kolme vuotta! Ei voi olla totta.
- No tuolla asenteella siihen saattaapi mennä
tuplasti kauemminkin. Kerro kun olet valmis
tutustumaan opintosuunnitelmaasi, niin
kerron siitä sitten tarkemmin. -

Siltä istumalta Ilex poistui Eeliksen näkyvistä yhtä
odottamattomasti kuin oli siihen tullutkin. Eeliksen
mieli oli kaikkea muuta kuin tyyni. Mihin ihmeeseen
hän oli taas päänsä laittanut. Vanhempien syytä
tämäkin, kun eivät olleet mahdollistaneet hänelle
lätkäharrastusta, jossa hänestä olisi varmasti tullut
maailmanluokan tähti, silloin ei olisi tarvinnut, etsiä
muita tyydytyksen kohteita.

Samassa hänen huomionsa kiinnittyi sisarensa ja
veljensä käymään kovasanaiseen mittelöön. Ilmeistä
saattoi arvata, että kyseessä oli taas joku pikkuasia,
josta kumpikaan ei suostunut antamaan periksi. Eelis
kommentoi normaaliin tapaansa ylimalkaisesti asiaa,
mutta kumpikaan sisaruksista ei kääntynyt edes
katsomaan häneen päin. Hänet yleensä kyllä
huomioitiin. Johtuiko se siitä, että hän oli muka niin
tilaa ottava henkilö, vai siitä, että sisarukset olivat
niin väittelyyn virittyneitä, että asia kuin asia tuli
koetella oman ymmärryksensä mukaan ja sitä

ymmärrystä ei ollut paljoa, ainakaan sisarella? Isän mielestä sisar oli missiainesta, vaikka sisar itse ei moisesta välittänyt, pukeutui poikamaisesti, eikä käyttänyt meikkiä juuri koskaan. Hän Eelis sen sijaan viihtyi peilin edessä, josta aika ajoittain sai kuullakin sisaruksiltaan. Veli taas oli täysin toista maata, tyytyväinen itseensä sen enempiä korostamatta.

Eelis yritti uudelleen ääntä korottamalla saada toisten huomiota, mutta sisaruksista oli tullut kuuroja. Ei minkäänlaista reaktiota. Lopulta hän huusi kurkku suorana sisaruksiaan nimeltä, jotka jatkoivat vain arkipäiväistä mitteloään keskenään. Hän yritti koskettaa sisartaan, mutta hänen kätensä meni kuin varjon läpi, pystymättä tarttumaan mihinkään. Hän ravisteli kättään saadakseen sen toimimaan haluamallaan tavalla, eikä kädessä mitään vikaa ollut, se toimi kuten pitikin, mutta jotain oli pahasti pielessä. Hänen täytyi olla unessa, kohta hän heräisi ja olisi jälleen oman itsensä valtias. Siihen ajatukseen ja levolliseen uneen hänen hyödytön kamppailunsa päättyi.

- Huomenta enkelsit, aamupalaan aikaa kymmenen minuuttia!
- Mmm, huomenta. Mitä kello on? Kauhean valoisaa. Mikä, mitä, missä mä...

Eelis oli nyt täysin hereillä ja täysin pihalla. Päällä hänellä oli joku valkoinen kaapu, jota hän ei tuntenut

ihollaan lainkaan. Kun hän liikahti kaapu tuli mukana, hiukan jäljessä, mutta kuitenkin edellä. Eelis ravisti päätään, jotta saisi asiat asettumaan normaaliin tapaan. Oliko hän halvaantunut ja saanut jonkinlaisen aivoatakin, jossa hermoimpulssit toimivat jotenkin ristiin. Jostain oli nyt lähdettävä etsimään selvitystä tähän pään sisäiseen sekamelskaan.

Kurniva nälkä muistutti olemassaolostaan ja sai Eeloksen ajattelemaan tarjottua aamiaista.

Kävelykään ei tuntunut kävelyltä. Ensimmäiset askeleet liukuivat höyhenenkevyesti ajatuksen suuntaan niin nopeasti, että päällä oleva kaapu jäi vähän jälkeen. Eelis yritti kauhistuneena kiskoa vaatetta suojakseen, koska edessä oli jonkinlainen aamiaissali täynnä suht samanikäisiä naisia ja miehiä. Samalla hänen aivonsa rekisteröivät tuon samperin kaavun olevankin jo edessä. Hän yritti pyöräyttää itsensä kaavun sisään, vain todetakseen olevansa sekä kaavun sisällä, että sen ulkopuolella.

Hikipisarot otsalla Eelis keskittyi huomioimaan ympäristöään. Hän oli tosiaankin aamiaissalissa, jonka seisovassa pöydässä oli tarjolla kaikkea mahdollista aamiaismuroista vasikan paistiin. Eelis ei ollut koskaan nähnyt moista, korkeintaan joskus jossain kirjan kuvituksissa ranskalaisen elostelija Sartren ruokapöydästä. Sen paljouden tai outojen

tapahtumien edessä, ruokahalu oli kadonnut huitsin nevidaan.

Eelis katseli ruokatarjontaa ajatellen Afrikan köyhiä lapsia ja huomasi samassa istuvansa nuotiolla, jossain kongolaisessa pikku kylässä, kupissaan harmaata liejua muistuttavaa, joskin äärimmäisen hyvältä tuoksuvaa keittoa. Hajuhermoissa kutitteli siihen malliin, että Eelis ei voinut olla maistamatta, vaikka keiton ulkomuoto näyttikin vastenmieliseltä. Maku vei kielen mukanaan ja Eelis söi keittoa hyvällä ruokahalulla, keitto vaan ei lainkaan kulunut lautasella, sitä oli koko ajan yhtä paljon kuin Eeliksen aloittaessa. Tämä oli taas näitä kummallisuuksia, joita oli viime aikoina liiaksikin. Eelis kiitti nuotiolla hääräävää naista, joka ei kuitenkaan reagoinut mitenkään Eeliksen kiitokseen.

- Ei sitten, jos ei kiitos kelpaa.
- Ilex!
- Huomenta, maistuiko aamiainen. Missä päin nautit sen?
- Häh, jossain kongolaisessa nuotiopiirissä. Mistäs sinä siitä jotain tiedät?
- No kaikkihan sinun sisääntulosi huomioivat. Hyppää kyytiin niin kerron enemmän.
- Hyppää mihin?

Eelis olisi mieluummin hypännyt kyydistä, jos olisi tiennyt sellaisessa edes olevan. Ilmavirta oli kasvoja

hyväilevä. Ihmisiä ja perheitä eri tilanteissa liukui ohi kuin 4D elokuvateatterissa. Voisiko hän pysäyttää liikkeen nappia painamalla, vai oliko tämä taas näitä eriskummallisuuksia? Samassa hän tuli ajatelleeksi sisaruksiaan aamutoimissa ja huomasi olevansa keskellä kyseistä tapahtumaa. Nyt Eelis ei edes yrittänyt koskettaa kumpaistakaan, koska tiesi jotenkin ydinjatkeellaan olevansa joka tapauksessa tilanteessa ulkopuolinen. Pikkuhiljaa Eeliksen mieli alkoi taipua tapahtuneelle, eihän hän yleensäkkään vastustanut uusia asioita, kait tämäkin kortti oli vain katsottava.

- Ensimmäinen vuosi menee totutella, sanoi Ilex pilke silmäkulmassa.
- Ei täällä ainakaan stailaajasta ole tietoaakaan. Minkä hemmetin takia kaikilla on valkoinen kaapu?
- No eikös se aina ole ollut valkopyykin takia suosiossa tuo valkoinen, Ilex nauroi.
- Olenko minä nyt sitten kuollut? -Pallor mortis, sydän ei ainakaan ole pysähtynyt, hengitys kulkee ja aivojen toiminta on vilkkaampaa kuin ikinä aikaisemmin.
- Et sinä kuollut ole, olet vain saanut oikeuden siirtyä seuraavalle tasolle pilviakatemiaan.
- Just siis enkeliksi, Eelis tuhahti.

- Ei sinusta enkeliä tule, saat vain koulutuksen pilviakatemiasa, jos läpäiset kurssin, sinusta tulee pilviturvapalvelukonsultti.
- Täh, mitä sellainen tekee? Jotain dataopetusta pilvipalvelujen virusten torjunnasta?
- Joo, voisi se olla sitäkin, mutta... no sittenpä hän näet. Täällä on yksilöllinen ja omasisältöinen opetussuunnitelma käytössä, mikä tarkoittaa sitä, että opetuksen tavoitteet nousevat sinusta itsestäsi käsin. Mitä kulloinkin olet valmis käsittelemään. Mahdollisuudet ovat rajattomat.

Eelistä huvitti ajatus, koska opinnot eivät koskaan olleet hänen vahvinta alansa. No siinäpä hän saivat tehdä töitä, jos hänen kalloonsa jotain kuvittelivat saavansa.

- Miks te just munlaista halusitte akatemiaan tai niin ainakin se testi väitti, puuttuaks teiltä tällainen neuroottinen sosiaalisia kontakteja välttelevä introvertti?
- Jep. Testi vastaa kaikille samoin, on sinusta itsestäsi kiinni, että olet täällä tänään ja vähän ihmettelen tuota luonnekuvausta. Introvertithän yleensä ovat turvallisuudenhakuisia ja sinä taas osoitit enemmänkin seikkailuun taipuvaista, joskin koko jako on turhaa yksinkertaistamista koska asia mutkistuu ihmisen yksilöllisessä

rakenteessa, persoonan hyväksymisessä ja suhteessa ympäristöön. No täällä opit itseäsi enemmän. – Koulutus tapahtuu siis auringonvalon aikaan auringonnoususta sen laskuun.

- Ja yökö sitten on vapaa-aikaa?
- Yöllä toivottavasti keräät energiaa seuraavaan päivään. Energian kerääminen tapahtuu joko nukkumalla, tai kuntoilemalla. Täällä opiskellaan vapaa-ajalla oleskellen luonnonvaroja säästäen.
- Kukas meitä sitten opettaa? Kait täällä sitten on pilviturvapalveluprofessori ja hänen lakeijakiltansa.
- Ehei, sinä itse opetat täällä, aloitat professorina ja jos oikein onnistut, saavutat noviisin tittelin, nauroi Ilex. – Täällä opiskellaan havainnoimalla käyttäytymistä, ihmiseen vaikuttamista ilman sanoja, siis filosofiaa, psykologiaa, teologiaa ja sosiologiaa, joskin yleissivistävästi niistäkin on hyvä tietää. Katsos, nyky-yhteiskunnassa sanojen merkitys on ylikorostunut.

Eeliksen päässä humisi, ajatus löi tyhjää useammin kuin kerran. Samaan aikaan hän tunsi kevenevänsä ikään kuin leijuvansa kosteassa ilmanalassa, ilma hyväili ja sähköisti hänen ihoaan samaan aikaan. Siis opiskellaan vapaa-aikana oleskellen ja ilman sanoja,

mitähän tuokin tarkoitti. Täällä jotenkin kaikki asiat olivat niin nurinkurisesti. Oman itsensä opettaja, siitä Eelis sen sijaan piti.

Hänen katseensa kiersi ympäristöä, kaikki näytti tutulta ja kuitenkin niin kummalliselta. Hän oli kuin lasikuplassa, tuttu ympäröivä maailma kaikkialla, mutta hänen itsensä ympärillä oli muovailuvahan tapaista lasia, joka mukautui kulloinkin hänen ja kurssikaveriensa liikehdintään. Hän näki ikään kuin kolmiulotteisesti kaiken. Kuplan ulkopuoliset menivät omia menojaan, milloin sisä- tai ulkotiloissa ja hän kuplan sisällä taas omassa olotilassaan. Jotenkin hän ymmärsi ajatuksellansa vaikuttavan siihen, miten maisema kuplan ulkopuolella muuttui. Hänellä oli kuin elokuva omasta elämästä muuttuvana taustana.

Kuplan sisällä kaikki oli viimeisen päälle high teciä. Ihminen toimi materiaalisensorina ja skannasi ympäristöään kulloiseenkin tarpeeseen. Ympäristöä ja tapahtumia mallinnettiin reaaliaikaisesti. Tekniikka oli nimenomaisesti älytekniikkaa, joka toimi ajatuksen voimalla. Älyteknologia perustui avoimeen kulttuuriympäristöön, jossa ihmisen luovuudella ei ollut rajoja, palvelut ja tietovarannot olivat kaikkien saatavilla. Ihminen oli parhaimmillaan tieteilijä, matemaatikko, insinööri, keksijä ja taidemaalari samassa pakkauksessa, ja toisaalta taas täysin takapajuisesti käyttäytyvä intimiteettisuojaansa

ylikorostava, tietojansa panttaava yksinäinen susi. Ikään kuin ihminen olisi ollut yhteydessä johonkin suurempaan energianlähteeseen, joka välillä toimi ja toisinaan taas ei.

Sisustuksessa käytettiin värejä, jotka hivelivät hänen kulloistakin olotilaansa. Eelis luki esitteestä värien tarkoituksesta. Kun tarvittiin iloa ja piristystä värikylläisyys oli keltaista ja punaista, punaisella tuettiin aktiviteettejä ja ajantajun kadottamista. Sinisävyisyys täytti huoneen, kun keskusteltiin eettisyydestä, järjestyksestä ja uskonnollisuudesta, sekä myös silloin kun haluttiin paneutua älyyn, loogisuuteen ja itsensä havainnoimiseen. Toisaalta taas, kun opinahjossa haluttiin rauhoittua, keskittymistä avittamaan käytettiin vihreän sävyjä, joissa silmät saivat levätä. Vihreää käytettiin myös, kun haluttiin korostaa selkeyttä, varmuutta ja emotionaalista tasapainoa. Samoin hengellisyyttä kuvatessa käytettiin vihreätä.

Värien visualisisuuden kautta vahvistettiin kulloistakin tapahtumaa, mutta mikään väreistä ei ollut ylikorostetusti esillä, vaan tavoiteltiin sateenkaaren kaikkia värejä, tasapainoiseen väri ilotteluun mielen hallinnassa.

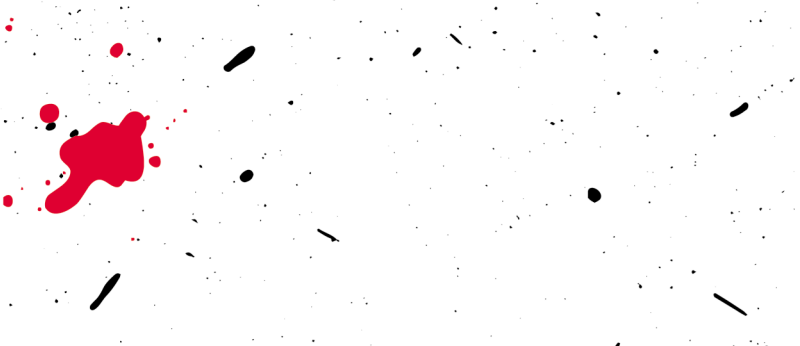
Kerroksellisuus teki tepposen hänen mielessään, joskin silmien hahmotuskyky oli optimaalinen, kaikki riippui hänen keskittymiskyvystään. Mikäli hän

sähläsi ajatuksesta toiseen, hän vain riipaisi kutakin tapahtumaa, eikä saanut koppia oikein mistään. Ajatuksen virta vei mennessään eikä käteen jäänyt mitään. Kun hän rauhoittui ja keskittyi yhteen asiaan kerrallaan, hänen tietovarantonsa ja aistinsa avautuivat vastaanottamaan ja antamaan hyödyntäen koko tietoisuuden syvyyttä ja laajuutta.

- Olitko ympäristöä havainnoimassa, ilmestyi Ilex taas kommentoimaan.
- Kieltämättä aika vaikuttavaa älyteknologiaa.
- Ne avittavat aistejasi avautumaan, mutta ympäristöä enemmän pilviturvapalvelussa kouluttaudutaan tunnistamaan ihmisen sisäiset motivaatiot ja voimavarat tutustumalla ihmiseen sisältä käsin.

Eelis pyöritti käsissään pitämiään kotiavaimia, niin että nahkainen lenkki irtosi nepistään ja avaimet lensivät ympäri huonetta, mutta samalla hetkellä Ilex heilautti kättänsä, ja avaimet sinkosivat suoraan Ilexin käteen. Eelis katseli suu auki tapahtunutta, kun Ilex näytti magneettia kädessään. Päätän pyöritellen, Eelis istahti lähimmälle puupallille.

- Miksei täällä muuten ole ollut minkäänlaista esittelykierrosta? Olisi mielenkiintoista kuulla vähän jokaisesta jotakin ja itsekin voisin esittäytyä, ihmetteli Eelis.

Kvantiesti ei ole vain pieni osa kokonaisuutta vaan minimiyksikkö, joka voi muuttaa koko maailman kulkua. Se yhdistää mikro- ja makrotason vaikutukset, ja korostaa yksilön merkitystä suuressa tarinassa.

Eelis kaipaava muutosta elämäänsä ja joutuu tutkimusmatkalle ihmisen mielen ja anatomian syövereihin.

- Ihmisen anatomian rakenteet ja henkien taistelu antavat viitekehyksen tälle fantasia seikkailulle ja mielenlinakkeet kohtaavat vuosisatojen viisauksia.

BoD

9 789528 027973